

מתיקות השבת

יו"ר ע"י קהל לובלין בארה"ק

בראשות הגה"צ רבי מנחם ברוך יאזע שליט"א

תלמידו של פוסק הדור בעל "שבט הרוי" זצוק"ל

◆ משיחורטיו של מורינו הגה"צ שליט"א ◆

האוצרות שלא נודע מי הוא בעליהם

"ואלה המשפטים אשר תשים לפניך", פירש רש"י: "כשלתן הערוף ומוכן לאכל לפני האדם. כדי לפרש את דברי חז"ל הללו יש להקדים ולשאל, מדוע התורה לא מתחילה עם פירושנו "ואלה המשפטים" אלא ב"בראשית", הרי כיון שהתורה באה ללמדנו חקים ומצוות, אם כן ראוייה התורה להתחיל בפרשנותו שעסקת בדני התורה ומצוותיה, וכמו ששאלו חז"ל: 'ראוייה התורה להתחיל ב'החדש הזה לכם'?"

אלא משל למה הדבר דומה; למלך גדול שכבש מדינות רבות, והיו לו אוצרות רבים, אלא שהמלך הזה היה מלך ענו ונחפא אל הכלים, וכה בשמך השנים בני האדם לא ידעו למי שייכים האוצרות הללו שהיו נעולים על מנעול ובריה, ומלך אחד שהיה אויב למלך הגדול, התירה והתפאיר בעצמו שהאוצרות הללו שייכים לו.

למי נתנו מפתחות האוצרות?

הדבר חרה לשרו הנאמן של המלך, והלה יעמד בשערי האוצרות והכריז שהאוצרות הללו שייכים למלך הגדול, וכשהמלך שמע מפה, נתן לו את מפתחות האוצרות כדי שיתן מהם לתושבי המדינות שמתח מלכות המלך הגדול, אכן אותו שר לקח מהאוצרות והיטיב עמקה לאנשים ששרו למשמעתו והאמינו במלך הגדול, אך פעבור תקופה אותם בני אדם חזרו לסרם שלא להאמינו במלך, משום שלא ראו אותו בעיניהם.

והגדילו לעשות שמאסו באותו שר ובמלכו והצטרפו למלכים שהיו אויבים למלך הגדול וערכו מלחמה באתו שר, בעוד שהם משתמשים באוצרות המלך שקבלו מהשר להענין בו. של ידיו של השר גברה עליהם ונצחקם, וכאשר הגיע אליו כל השלל, לא רצה לקחת מזה מאומה, אלא הפקיד את הכל באוצרות המלך הגדול.

האויבים מתעללים בבנים

אך דא עקא, יום אחד נפטר השר מן העולם, וכיון שרצה המלך שברך בני השר הולכים בדרכיו, סגר שוב את כל האוצרות ונתן רשות רק לבני השר להנות מהם. ונהג המלך בהקמה שלא שמו על בני השר, ואיבי המלך התעללו בהם וצערו אותם במשך שנים רבות, ובהנהגה רצה המלך לנסות אותם האם הם נוטשים את מסכת אביהם השר שהיה נאמן אליו או שהם נשארם בנאמנותם.

לאחר שנים רבות רצה המלך את צערם של בני השר, והחליט לפדותם מידי אויביהם, וקדם לכן קרא לבן המבקר שבבני השר והתגלה אליו, ושלח אותו אליהם עם אגרות שבהם כתב להם המלך את זכרונותיו מאביהם השר, כמה היה אוהב את המלך וכמה המלך אהבו. ובאגרות הללו אותו בן מבקר כתב להם עצות מהמלך כיצד להשתמש באוצרות המלך ולהוציא מהם תועלת גדולה.

אותו בן חלק את האגרות וככם השתעשעו בהם, והמלך בא בכבודו ובעצמו ולחם באויבים ופדה את בני השר הנאמנים אליו, ושוב נתן את מפתחות האוצרות לבן השר המבקר והוא היטיב עם האוצרות הללו לכל אחיו.

פעבור זמן מה, קמו הנזדים תחת הבנים שלא ראו את המלך והתרחקו ממנו, והם כבר לא התעוררו על ידי מגילת המלך להעריף אותו ולקחה אותו, לכן האוצרות שוב נסגרו על ידי המלך ובלם נעשו עניים.

הנכד שהציל את המצב

עד שקם אחד מנזדים והבין את הסבה לכה שהם עניים ואינם זוכים להנות מאוצרות המלך, מפני שאינם מעריכים אותו, והבין שהסבה לכה שאינם מעריכים אותו היא מפני שהם לא מכירים את נעמיותו של המלך. לכן עשה בהקמה ולקח כלי שיר ועמקה

מתיקות הניסים

— מכתבים למערכת —

חיים בזכות ותור

לכבוד מערכת מתיקות, בכל שבת אני מתענג מתדוש לקרא את הגליון הנפלא הזה, הו את דברי התורה המיוחדים, הו המעשיות ההלכות האגדות וכו' ממש שלמות של עליו שלא מצאתי.

אני לא רגיל לשלח מכתבים למקומות צבוריים, אבל אחרי שקראתי כמה וכמה פעמים במדור מתיקות הנסים ספורים מרתקים שאנשים כותבים ממה שהם חוו בעצמם, החלטתי לשלח לכם ספור חשוב שארע עמי, אשמח שתפרסמו אותו, בתודה מראש.

אתחיל בזה: בהיותי ילד כבן חמש, סבי עליו השלום הלך לבית עולמו, הוא היה עשיר גדול והותיר אחריו ירושה גדולה מאד, ומכיון שאבי הוא בנו היחיד ואני הייתי הנכד היחיד שלו, הוא כתב בצנאף שקצי מהירושה תהיה לאבי וחצייה תהיה עבורי למעשה, אבי הסתיר ממני את הדבר הזה ואני לא ידעתי מזה כלל וכלל.

פעבור שלש שנים, בהיותי בו שמונה, נולד לי אח ואני שמחתי מאד שכבר לא אהיה בודד בבית. עברו להם כחמש עשרה שנים ואני זכיתי להכנס תחת החפה. מיז לאחר ימי השבע ברכות, אבי ספר לי על הירושה הגדולה שהסבא השאיר עבורי, ונקב לי בסכום שאותו הותיר הסבא על שמי, אך הוא בא אלי מיז עם בקשה מיחדת ואמר לי שראוי שאתנו חצי מירשתי לאחי שכיום הוא בו חמש עשרה ובקרוי יצטרף גם הוא להתחתן.

ברגע הראשון, מכיון שכל כך שמחתי

<< המשך המעשה בעמוד ד

• הרה"צ ר' אליהו קאהן שליט"א
משגיח דרשיבתנו

אנא עבדא

דקודשא בריך הוא!

אנו מברכים בכל יום את הברכות: שלא עשני גוי, שלא עשני עבד ושלא עשני אשה, שברך אנו מודים לה' שלא עשנו גוי שאינו מצוה אלא על שבע מצוות שצטוו בני נח, וכן שלא עשנו עבד ואשה הפטורים מקבל מצוות עשה שהזמן גרמון, ולעמת זאת האיש זוכה להיות מצוה ועושה בכל המצוות.

ונראה לבאר על דרך הדרש ענין נוסף השמון בג' ברכות אלו, והוא שלפעמים עלול האדם לטעות וידמה לו שהגוי מצלח יותר מהיהודי, ועל כך באה הברכה לומר 'שלא עשני גוי', שברך היהודי מכריז: איני רוצה להיות גם כגוי המצלח, כי הצלחת הגוי בגשמי היא רק בעולם הזה החולף ועובר, ואלו היהודי גם אם הוא לא מצלח פת, הרי בעצם זה שהוא יהודי שומר תורה ומצוות, זוהי הצלחה הטובה ביותר שתעמד לו לצנח נצחים.

וכן יתכן וידמה לאדם שלהיות עבד זה מצלח, שכן בכל ימי עבודתו הוא מקבל כל טוב מהאדון שלו ולאחר מכן כשמשפחה האדון מעניק לו מתנות רבות כמצוות התורה, ולזה מברכים 'שלא עשני עבד', ומכריזים ברך 'אנא עבדא דקודשא בריך הוא' 'עבדי הם' ולא עבדים לעבדים.

וכן יתכן שידמה לאדם שהאשה מצלחת יותר ממנו, משום שהאיש מחויב לטרוח ולדאג לפרנסה וכן אין לאשה את הקשי הגדול של נסיונות הציור כמו שיש לאיש, לזה מברכים 'שלא עשני אשה', כי אדרבה 'גדול הנחה מניע כפיו יותר מירא שמם', ואם האיש יחכים לעמד בנסיונותיו, יקבל שחר גדול יותר מהאשה שיש לה טבעה ידול שמים ותמימות, וכמאמרם 'לפום צערא אגרא', והאשה מברכת 'שעשני כרצונו' על כך שגבל בחלקה לטרוח בעבודות הבית ובגדול הידלים, שבה תזכה גם היא לשכרה המשלם בעולם הבא (ע' ברכות יז).

שר לפני כל אחיו שירים שבהם ספר את טובו של המלך ואת דרכם של אבותיהם שהיו נאמנים למלך, וכן שר את כל התלן

של המגולות שקבלו מהמלך על ידי אביהם. וכינון שכלם ראו שדרך המלך היא דרך טובה ונעימה, שבו אליו ושבה מלכות המלך.

החתיקה אחר המלך הגדול

נתחדשה לנו מקף שאברהם פדה את לוט כשנשבה ביד המלכים.

וכל המצוות הללו נתחדשו על ידי אברהם שפליטיו היו מלאות בתחומת ה' שהם האצרות שקבל מהמלך ה'. כי תפילות של האדם הן מעצות לו עצות טובות, ואם אדם זוכה, ה' מצפה את פליטיו ועל ידי כך הן נובעות לו דעת ה', ועל זה יש לבנון באשר יצר את האדם בחכמה' שה' יצפה את פליטיו.

קבלת התורה על הר המוריה

וה' רצה שקבל הברית ותקרו לאברהם אבינו ויקבלו על דו את התורה על הר המוריה, אבל אותם בני אדם שקרבם אברהם תחת פנפי השכינה, בגדו בו והצטרפו לאויבי המלך - 'ארבעת המלכים', והשתמשו בדעת שאברהם נתן להם ללחם בו, אף המלך ה' הצליח את שרו הנאמן - אברהם ונצחם.

וכאשר מלך סודם רצה לתת לאברהם את הרכוש ששבה במלחמה, ויאמר אברהם אל מלך סודם הרמתי ידי אל ה' אל עליון קנה שמים וארץ, אם מחוסי ועד שרוף נעל ואם אקח מפל אשר לך ולא תאמר אני העשרתי את אברהם, ונזהה הכריז שה' הוא המלך ולו שכים כל האצרות.

ממשיכים את המסרת

ומאז נסגרו אצרות המלך להמון העם ונתנו

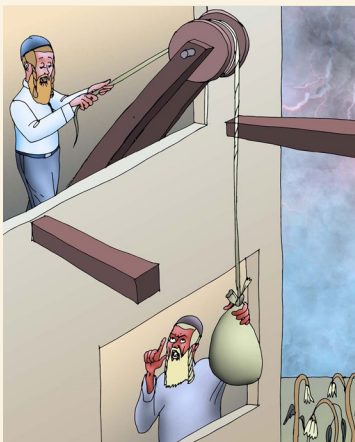
הנמשל: המלך ה' ברא את העולם, אבל מפני גדלתו הוא נסתר מעיני בני אדם ולכן הם לא הכירו שה' מושל בכל ולו שיקת הארץ ומלוואה, ודור המבול ודור הפלגה כפרו בה'. ונמרוד הגדיל ברשעותו וטענו שהוא 'בעל הבית' על העולם. עד שקם שר המלך הנאמן - אברהם אבינו שהוא הראשון שקרא לקב"ה אדון וגלה שה' הוא האדון של כל העולם, ולכן נתן לו ה' את מפתחות החכמה והבינה עד שפליטיו נבעו לו חכמה ומנוחה הנה נתן לכל שומעי לקחו.

מי הראשון שגלה את המצוות?

ואמרו חז"ל, קים אברהם אבינו כל התורה כלה, הינו שאברהם אבינו בכל מעשה ומעשה שעשה גלה נאמנות לה', והמעשים שלו נקבעו לנו לדורות והם הם מצוות התורה, כמצוות קדושים שנלמדת מ'קויחה קויחה' מהמקח שעשה בשדה עפרון. וכנגד מה שקים את צווי שרה על פי ה': "גרש האמה הזאת ואת בנה", נתחדשה מצוות גרושין.

וכן בזכות שאמר: "ואנכי עפר ואפר", וכן בנינו למצוות עפר סוטה ואפר פדה אברהם, ובזכות שאמר: "אם מחוסי ועד שרוף נעל" וכן בנינו למצוות תפלין וציצית. ואסור "ולא תונו איש את עמיתו" נתחדש לנו מהתנהגותו של אברהם עם לוט, שהתנהג עמו בנעימות גם בזמן שלוט רב עמו והיו צריכים להגר, ומצוות פדיון שבויים

מרידות צרות העין

בציור שלפנינו אנו רואים דגמה לדיני נזימין שבפרשתנו: יהודי מעלה חומרי בניה כדי להרחיב את ביתו עם מרפסת, והשכן שגר תחתיו מונע ממנו לעשות זאת, בטענה שהמרפסת שהוא מוציא מעליו תגרם לו לחשכה בדיירתו, אך הסבה האמתית שגורמת לשכן למנע משכנו להרחיב את הדירה, היא בגלל הצרות עין שיש לו עליו, וכדי להתגבר על מדה קשה זו, על האדם לערו חשבון נפש, ולחשב איזו מרידות הוא מביא על עצמו בגלל הצרות עין, ומאידך איזו מתיקות הוא מכין לעצמו אם יבחר לשמח בטוב שיש לשני, שבזכות זה הוא יתברך בכפל כפלים, וכמו שכתוב: "טוב עין הוא בדרך".

פניני הלכה

• הרה"ג ר' יוסף סאנדל שליט"א •

מדיני ברכות ההודאה (המשך)

לגבי ברכת 'שעשה לי גס במקום הזה' (ש"ע ריח ד), כתב המשנ"ב (ס"ק טו) שצריך האדם שנעשה לו הגס לברכה פשוטה לאותו מקום שנעשה לו גס, ופסק מרן בעל "שבט הלוי" (ח"א סי' קסא) שאף מי שנעשה לו גס בקטנותו, קשגדל ועובר באותו מקום יברך. וכתב עוד המשנ"ב (שם) שמפעם ראשונה שברך ואילה, אינו מברך בשמגיע לשם, אלא אם כן עברו שלשים יום מברכה ראשונה.

ומי שנעשו לו נסים הרבה, בהגיעו לאחד מכל המקומות שנעשה לו גס צריך להזכיר כל שאר המקומות ויכלל בלם בברכה אחת (ש"ע סי' ריח ה). וזכיר תחלה מקום שעומד בו ואחר כך יזכיר שאר המקומות (מ"ב ס"ק יט). ואף על פי שכל שאר הנסים, אפגג אחר כך באחד המקומות שנעשו לו נסים, מברך עוד הפעם על הגס שפגע בו, אפילו בו ביום (מ"ב ס"ק).

וכל זה דוקא ביהיה, אבל בנסים שנעשו לרבים, שמחייב כל אחד לברך בשמגיע למקום הגס, אין צריך להזכיר את כל המקומות שנעשו בהם נסים לישראל, וגם ביהיה גופא כתב המנ"א שדוקא הוא בעצמו מחייב להזכיר כל הנסים שנעשו לו, אבל בנו אינו מחייב להזכיר כל הנסים שנעשו לאביו (מ"ב ס"ק יח).

משה את אגרת התורה שהיא 'אגרת הנאמנות', כי כל התורה מאלפת ומלמדת אותנו מה היו דרכיהם הנאמנות של אבותינו - שרי המלך הנאמנים - אברהם יצחק ועקב, כמה הם אהבו את ה' וכמה ה' אהב אותם וברת עמיהם ברית של נאמנות.

ובתורה מברך האוצר הגדול שזה אברהם אבינו, כל מה שהוא אמר ועשה, ואפילו כל מה שארע עם עבדו ששרתו בנאמנות. וכל מצוות התורה הן עצות ודרכים לקנות על ידם את מדת הנאמנות של אברהם אבינו (כפיבאר בזו"ק ש"תרי"ג מצו"ת הם 'תרי"ג עטיו' - עצמות), כי הם עצות איה להשתמש באוצרות הגדולים של אברהם אבינו.

רק לזרע אברהם, פיון שרק הם היו נאמנים למלה ה', ואליהם עברה גם הפהנה שגלקחה משם ונתנה לאברהם. וכשגדלה משפחת 'זרע אברהם' הורידה ה' לכור הפרל - מצרים, ושם שעבדו אותם אויבי המלך - המצרים שעבדו של פרה, וזכה בנחשו האם הם ממשיכים בדרך של הספא הגדול השר הנאמן - אברהם אבינו, ומחזיקים בנאמנותם לבנורא יתברך.

ולאחר מואתים ועשר שנות צער וסבל, ראה ה' בעינים והתגלה למושה רבנו שהוא הנו המברך של אברהם אבינו, כי הוא הלך ביותר בדרך של אברהם, ומושה היה מתגעגע כל ימיו אחר דרכי אברהם יצחק ועקב. ויה' בכבודו ובצעמו פדה את עמו ממצרים, ובהר סיני שלח ביד

על מי נסמך משה רבנו?

שהוא העמיד את כל תפלותיו ומעשיו על דרכי האבות, כמו שאמר: "זכר לאברהם ליצחק ולישראל עבדיו".

וכן המושפן שהעמיד לנו משה, העמידו פנגד ביתו של אברהם שהיה משפן לשכינה, ואפילו כל הפרטים הקטנים שבמושפן גם היו מנגנים פנגד ביתם של האבות. וכל זה כדי ללמד את כל העם לעשות גם הם את ביתם 'מדור להשראת השכינה', שבו יכנו את כל מעשיהם לשם שמים כביתם של אבותינו.

מטרת המראות שבמושפן

וכגון שבמושפן היו את ה"מראות הצבאות" על פי ה', ולכאורה מדוע צריך מראות, הרי הם דבר שמוזכר עברה או שבהם אדם רואה את רע מדותיו הנפרות פנפני? אלא מפני שאמותינו השתמשו במראות ועשו כל מעשיהם לשם שמים, לכן גם במושפן היו את המראות, כי כל מעשה המושפן וכל מעשי משה היו פנגד האבות והאמהות.

וכיוצא בזה בחמש הקרבות כתוב: "ויקרא אל משה" והאות אל"ף קטנה, פי האל"ף דומה לכהמה, ובעיני האדם הקרן בנראה דבר מגשם 'קטן' שאין בו ערה. אבל ה' קרא למושה להיכילו ושם גלה לו בסוד איזה עבודת ה' היה אברהם אבינו עושה דרך הבהמות, ולמדו שדרך הבהמה

פי אברהם גלה שמפל דבר שעולם הגשמי, אפשי להתחבר לה' ולקנות עולם הפא, וכא לנאמנות ולאהבת ה' מפל דבר ודבר שבפריאה, אף המיון העם לא זוכים לדרגה געלה שפזאת, לכן משה רבנו הביא לנו מה' את מצוות התורה שהן עצות איה לגלות את ה' דרך כל דבר שבפריאה.

וכגון שמצו"ת ד' מינים פהג הסכות מלמדת אותנו איה להפיר את ה' ולבא לאהבתו דרך הפרות, כמו שאברהם אבינו הפיר את ה' וכא לאהבתו יתברך דרך כל פרי שאכל. וכן הוא בשאר המצוות, שפטרנו להביא אותנו ליד פה שמדת הנאמנות תהיה קמת אצלנו 'בכל אברינו' שבהם אנו מקימים את המצוות. וכן על ידי המצוות תהיה לנו נאמנות 'בכל מעשיו', כי מהתורה ומהמצוות אנו לומדים להפיר את ה' ולהיות נאמנים אליו גם כל מעשה גשמי שאנו עושים, ולקיים: "בכל דרכיך דעה".

הגלוי הגדול שבתורה

וזה שה' אומר למושה לומר לעם ישראל: "כה תאמרו אל בני ישראל ה' אלקי אבותיכם אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי עקב שלחני אליכם זה שמי לעולם וזה זכרי לדר דר", פלומר שאתם הולכים לקבל תורה שבה יגלו את הדרך הזכירה לכם שבה הלכו אבותיכם בדורות הקודמים. וגם בתפלותיו ובמעשיו של משה אנו רואים

מי גלה את 'השירה'?

גם אותם לה', שהרי 'אם חטא יחיד אומרים לו פלה אצל דוד', פי על דוד היה הרבה בני אדם שטענו עליו שהוא ממוז וכי"ו, לכן דוקא הוא יכול לקרוב את כל הייודים לעבודת ה', כי גם הוא היה הנה נדמה להם כיוד ח"ו.

עשה חזקה נכדו שלמד את התורה באהבה לעם ישראל, לכן פלם היה בקיאים בכל הלכות טמאה וטהרה ונגעים.

ודוד מלפנו חבר את ספר התהלים שכלו מלא תורה, ודוד יורד עד לשפלים והייודים ומקרב

בדורות הבאים כמו הנכדים תחת אבותיהם וטעו והתחכו בימי שפוט השופטים מדרך האבות שאותה למדנו משה, לכן ה' העמיד לנו את דוד מלפנו שהנכים את פלם להיכל המלך, והוא הראה לעם של התורה היא מתיקת של שירה וזמרה, וכך פלם מתמברים לזה. וכמותו

ידוד למד את כל התורה לעם ישראל בדרך של שירה וזמרה בכלי שיר, ובתוף מזמורי התהלים הוא מדבר מהתורה ומצוותיה ומאברהם אבינו, כמו שכתוב: "משפיל לאיתן האזרחי" שהולך על אברהם אבינו, כי האבות נקראים 'איתנים' משום שעליהם נאמר "את" לרבות תלמידי חכמים, כמו שדרש רבי עקיבא "את ה' אלקיך תירא" ו"ואהבת את ה' אלקיך" - לרבות תלמידי חכמים שצריך לירא ולאהב אותם.

כי פינו שהתלמידי חכמים הצדיקים הם "את"

לה' יתברך, כלומר שהם טפלים לה'. לכן ראוי לנו להיות טפלים אליהם, כמאמרם: 'לא נגרא העולם אלא לצנת לזה', היינו להיות צותא לתלמיד חכם. וכן ידוד מלכנו מדבר בתהלים ממשה רבנו, כמו שכתוב: "תפלה למשה איש האלקים אדני מעון אתה היית לנו בדר ודר", היינו שהמחיש לכל העם פמה משה היה דבוק בה', והרגיש שה' הוא ה'מעון', היינו 'הבית' שלנו, שכן הוא ממלא כל עלמיו, והוא מקומו של עולם ובמעונו אנו דרים. וידוד החזיר בדרך השירה והזמרה את מלכות ה' למקומה, ונגידו משיח צדקנו יקדש את שם ה' בעיני כל העולם.

עצה מתוקה

בעולם הזה עוברים על האדם קשים רבים, אבל כתוב: "ביום ההוא אכדו עשתגתיו", ויש לפרש ולכלל בזה, שלאחר מאה ועשרים, כל החלישות הרעת שהיתה לאדם בימי חיו מהצער שעבר עליו, יאכר ממנו כי אז הוא כבר יבין שכל מה שעבר עליו היה לטובתו, ולכן צדיקים היו מכונים שהיסורים הם טובים להם, כי על ידם זוכים לחיי עולם הבא גדולים.

ואמנם היסורים הם קשים לכל אדם, אבל במחשבה שניה צריך להבין שהם טובים מאד לאדם, ולכן הקב"ה עשה שכל דבר קשה לאדם, כגון פרנסה ורכישת בית וכדומה, כדי לכפר לאדם ולהטיב לו לעולם הבא.

מתיקות שיחי

רבנו של עולם, מודים אנו לפניך על כל הטוב שאתה גומל עמנו, והטוב הגדול ביותר הוא מה שאתה מכין לנו את התענוג הגדול ביותר שאין דומה לו והם חיי הנצח בקרבך. ש"עז לא ראתה אלים וולתך", את התענוג העצום שיש בזה לנשמת היהודי, להכלל באורך הענים והנחמה ולתענוג האדיר הזה כוספת ומנהלת נשמתנו מיום הבראה.

אבינו שבשמים, ידוע לפניך כי האדם צריך לעבר בימי חיו גם זמנים של סבל כדי לזכות להשתעשע ולהתענג עליך בעולם הבא, ועל זה באה תחנתו לפניך שתחום ותחמול עלינו ותו לנו דעת ובינה מאתך לעמוד בכל ימי הקשי כשאנו איתנים וחזקים כאמונה שלמה בך, ולא נסוג אחור מן אפילו כמלא נימה, אלא נבטח בך לבה וניחל רק לישועתך ולא לישועת שום אדם, ואתה ברחמיך משקוף מרומם ותראה בצרתנו ותתמלא עלינו בחמלה, ותמל מעלינו את הקשי והצער והתמרה לפדותנו מכל צרה וצוקה, ותוציאנו מאפלה לאורה, אמן סלה.

אותי המרצה והדגמא האישית שראיתי אצל אותה גדול, שהיה נכר עליו שהוא מדבר דברים היוצאים מן הלב ושהוא באמת מתנהג כמו שהוא מדבר.

יצאתי מביתו מחזק מאד ותוך ימים ספורים חצי מהקסף היה אצל אחי וחצי אצלי, למעשה בכסף הזה רכשתי שתי דירות, אחת למגורים ואחת להשקעה וברוך ה' אני מתבלבל בכבוד ויכול לעסוק בתורה במשך שעות היום.

האמת היא, שאף על פי שותרתי לאחי, אבל בכל פעם שהייתי עובר ליד אותו בננו, היתה לי חלישות הדעת כשהייתי נזכר שהבננו הזה שעדין עומד למכירה היה יכול להיות שנה לי. עברו מאז סרוב לעשר שנים, כבר זכיתי לחמשה ילדים כ"י, והנה, בחתלת שנה שבקברה (תשפ"ז), כאשר פרץ הפוגרום הנורא בשמחת תורה (לא תשפ"א), בו ביו היתר שגרו טילים רבים לעבר ערי ארץ הקודש, אחד הטילים פגע ישירות בבננו המדבר והרס כליל את הקומה העליונה של הבננו.

כשאני ואשתי שמענו מזה, עמדנו נדהמים להבי שהותור על הממון הציל את חיינו ואת חיי ילדינו, שהרי התכנית שלנו היתה, באם אנו רוכשים את הבננו הזה, לגור בקומה העליונה... ספרתי את הספור הזה למכרי ולידידי, כשהדגשתי להם את המסקנה שהסקתי מזה, שמשמים ממנים לאדם לותר על ממון בשביל להציל את חיו ואת חיי משפחתו, וכדאי להיות חכם לותר על דבר קטן בשביל להרויח את הדבר הגדול ביותר - החיים.

שתעמד זכות החזק הזה להחזרת החטופים לביתם בריאים ושלמים ברוחניות ובגשמיות, אמן.

ע. ש. אשדוד.

המועד מתיקות הניסים ישאר לי סכום גדול שבכלל לא ידעתי עליו, אה אחר כך התחיל לי הנסיון...

באותו שבוע ראיתי פרסום על בננו שעומד למכירה שיש בו מעלות רבות והוא מניב רוחים גדולים בכל חדש, היתה לי תחושה שהבננו הזה הוא העסק שישנה לי, בררתי כמה דורשים על הבננו ואמר לי את הסכום שהיה תואם לירושה שהסבא השאיר עבורי.

בעת כבר הרגשתי קשי גדול לותר לאחי על חצי מהירושה, שהרי הסבא כתב אותה עבורי, ואם אותר לו על הסכום הזה, לא אוכל לרכש את הבננו. ספרתי לחבר שלי שאני רובא אליו כמו את כל השפורה הזה, והוא המליץ לי לרכש את הבננו יחד עם אחי, אה אני חששתי מלעשות עסקים עם משפחה, והרגשתי מצרים ולחצים מהנסיון שהתמודדתי אתו.

אשתי ששמעה מכל זה, הצטרעה מאד ואמרה שהיא מכירה את הבננו הזה ושתמיד היה לה רצון לגור בקומה העליונה של הבננו הזה, הדבר העיב על רוחי יותר ויותר והחלטתי להתיעץ על כך עם אחד מגדולי ישראל.

נסעתי לביתו של אותו אדם גדול והוא אמר לי כך: על פי דיו אתה לא חייבת לתת לאחיי מהירושה הזאת שרשומה עבורי, אבל למעשה יש לך כאן מקום להתאזר במדת הותר ולרסם על אחי, ומי עושה לפנינו משורת הדיו, גם הקב"ה עושה אתו לפנינו משורת הדיו וכל המעביר על מדותיו מעבירו לו על כל פשעיו.

האמת, שיותר ממה ששכנעו אותי הדברים עצמם שאמר לי אותו גדול, שכנע